

Απόστολος Πιερρής

Οικονομική Σωτηρία της Ελλάδας: Η Μοναδικής Οδός

Χθες έγραφα ποια είναι τα τρία βασικά πράγματα που συμφέρουν την Χώρα τώρα, και που πρέπει να εκτελεστούν άμεσα για την σωτηρία της κοινωνίας μας των δημιουργών την τελευταία στιγμή πριν από τον ιστορικό καταποντισμό της. Είναι η εξάρθρωση του Καθεστώτος Φαυλοκρατίας και Υποτέλειας, η χρεωκοπία του Κράτους, και η έξοδος από το Ευρώ με υποτίμηση της Δραχμής. Και τα τρία ταυτόχρονα. Γιατί κατέδειξα την αλληλεξάρτησή τους και την συνεργατική, πολλαπλασιαστική δυναμική τους υπέρ της σωτηρίας της χώρας και της κοινωνίας.

Και τώρα να δούμε τί συμφέρει μετά από τα τρία αυτά άμεσα πράγματα.

4/ Τέταρτον, λοιπόν, συμφέρει τη χώρα το δανειακό ξεφόρτωμα και η νομισματική διόρθωση να είναι έκτακτα, άπαξ συμβαίνοντα γεγονότα. Για να ξεκινήσουμε χωρίς βάρη και βαρίδια του επαίσχυντου παρελθόντος. Ευθύς μετά πρέπει να εγκαθιδρυθούν και εξασφαλιστούν αρχές σκληρής δημοσιονομικής και νομισματικής πειθαρχίας.

Δημοσιονομική υπευθυνότητα ώστε οι κρατικοί ισολογισμοί να είναι ισορροπημένοι (μηδενικοί) στο σύνολο του συνταγματικού χρόνου κυβερνητικής διάρκειας και σε κάθε δεκαετή περίοδο – ότι έλλειμμα δυνατόν να παρουσιάζεται κάποια έτη για συγκεκριμένους σαφείς λόγους να εξισορροπείται από αντίστοιχο πλεόνασμα σε άλλα. Και νομισματική σταθερότητα με σύνδεση της δραχμής προς το νόμισμα του πυλώνα της παγκόσμιας οικονομίας (του Αμερικανικού δολαρίου) ή προς τον κανόνα του χρυσού. Αυτή η μετέπειτα πειθαρχία θα αυξήσει την ανταγωνιστικότητα της Εθνικής Οικονομίας εξορθολογικοποιώντας την αποτελεσματική κατανομή ρόλων και πόρων. Για να μην ξαναδημιουργηθούν συνθήκες δοτής οικονομίας, τεχνητών «μεγάλων» ολιγαρχών και αλισβερίσι συνδιαλλαγής και πολιτικοοικονομικής διαπλοκής.

5/ Πέμπτον, συμφέρει τη χώρα η αληθινή απελευθέρωση της οικονομίας υπέρ της Κοινωνίας από τον κρατικό εναγκαλισμό υπέρ της Ολιγαρχίας. Όπως είπα, το δανειακό ξεφόρτωμα και η νομισματική διόρθωση πρέπει να είναι μοναδικά φαινόμενα. Αφορούν στη δημιουργία κατάλληλων ευνοϊκών αρχικών συνθηκών για τις μελλοντικές επιδόσεις της Εθνικής Οικονομίας. Επίσης και η δημοσιονομική πειθαρχία και νομισματική σταθερότητα δημιουργούν το μόνιμο πλαίσιο για την αποδοτική οικονομική δραστηριότητα, είναι και αυτές συνθήκες, όχι η ουσία του οικονομικού έργου. Αλλά οι ευνοϊκές αρχικές και μόνιμες συνθήκες δεν εξασφαλίζουν από μόνες τους το επιθυμητό αποτέλεσμα. Μαζί με αυτές για

τη διαχρονική και βελτιούμενη ανταγωνιστικότητα της εθνικής οικονομίας, χρειάζεται η συγκρότηση ενός ανοικτού πλαισίου ίσων ευκαιριών και ελεύθερου ανταγωνισμού για τους δημιουργούς της κοινωνίας. Αυτό είναι το νόημα της πλήρους και ουσιαστικής απελευθέρωσης. Απελευθέρωση σημαίνει κυρίως γκρέμισμα των ολιγαρχικών και φεουδαρχικών δομών της Ελληνικής Οικονομίας (κρατικοελεγχόμενης και κρατικοελέγχουσας σε φαύλο κύκλο διαπλοκής και διαφθοράς). Απελευθέρωση δεν σημαίνει πρωτίστως Εργασιακή ελαστικότητα, αν και χρειάζεται και αυτή αφού πρώτα όμως έχει εδραιωθεί ο ελεύθερος, απροστάτευτος και ανεπηρέαστος ανταγωνισμός του Κεφαλαίου. Την όποια προστασία της εργασίας το Καθεστώς είχε προσφέρει ως δέλεαρ και παγίδα για την αποδοχή εκ μέρους της Κοινωνίας της προστασίας της δικής του Ολιγαρχίας. Τώρα στην τερματική κρίση θέλει να αφαιρέσει την εργασιακή προστασία χωρίς να θίξει την οικονομική ολιγαρχία και την φεουδαρχική εξάρτηση. Και αυτό είναι το πρώτο έγκλημα καθοσιώσεως που διαπράττει σήμερα το Καθεστώς. Το κοινωνικό έγκλημα. (Για το εθνικό έγκλημα της υποταγής και του δοσιλογισμού θα μιλήσω σε άλλο άρθρο μου). Θέλω να μείνω μια στιγμή σε αυτό το σημείο για την απελευθέρωση. Το φαύλο Καθεστώς έχει μαγαρίσει τη λέξη και την έννοια. Κάθε φορά που ζορίζεται την επικαλείται φραστικά ενώ κάνει πράγματα που είναι ακριβώς αντίθετα προς το πνεύμα και την φύση της. Σκεφτείτε παραδείγματος χάριν τα τερατόμορφα προϊόντα διεστραμμένων εγκεφάλων σαν την κρατικοποίηση των ιδιωτικών μεταφορών και την κατάσχεση ιδιωτικής περιουσίας με τα σχέδια για τα ταξί που η Κυβέρνηση Κατοχής νομοθετεί στη Βουλή του Καθεστώτος Κατοχής στο όνομα της «απελευθέρωσης». Καμιά απελευθέρωση που έχει κάνει το Καθεστώς δεν έχει αλλάξει τους συσχετισμούς στο φαύλο οικονομικό σύστημα της χώρας. Καμιά δεν δημιούργησε συνθήκες ενεργοποίησης των πραγματικών δημιουργικών δυνάμεων του τόπου. Γιατί το Σύστημα του Νεοελληνικού Κράτους είναι βαθειά ανελεύθερο και ανθελληνικό, και το Καθεστώς είναι δουλικό προς τα έξω και τυραννικό προς τα μέσα. Όπως φανερώνεται τώρα με ιταμότητα και ωμότητα.

6/ Έκτον, συμφέρει τη χώρα η υιοθέτηση στη Νέα Αρχή ενός πάγιου φορολογικού συστήματος που να ενθαρρύνει την ιδιωτική πρωτοβουλία στην επένδυση κεφαλαίου, στην εφαρμογή της γνώσης και στην απασχόληση, ακριβώς για τη μεγιστοποίηση του συλλογικού αποτελέσματος που αντιπροσωπεύει τη συνολική ισχύ της Κοινωνίας των Δημιουργών. Ένα τέτοιο σύστημα πρέπει να βασίζεται στην αρχή της χαμηλής φορολόγησης κερδών και εισοδημάτων (φυσικά είναι ο έσχατος αντιπαραγωγικός παραλογισμός η φορολόγηση της εταιρικής ή ατομικής περιουσίας, όπως τα διάφορα χαράτσια, και ο υπέρβαρος φόρος στην κατανάλωση και γενικά η έμμεση φορολογία). Χρειάζεται ένα επίπεδο ποσοστό 12,5% για την επιχειρηματική φορολογία και ένα κλιμακούμενο σε μόνο 2-3 βαθμίδες ποσοστό (π.χ. 10%, 15%, 20%) για την ιδιωτική φορολόγηση.

7/ Και ένα έβδομο μέγιστο συμφέρον της χώρας, που μας πάει στο επόμενο θέμα μας. Η χαμηλή φορολόγηση ενθαρρύνει την οικονομική δραστηριότητα γιατί τονώνει την επινοητικότητα και δημιουργικότητα του ατόμου. Ο καθένας είναι υπεύθυνος για το τι θα κάνει τα χρήματα που κερδίζει με τις ικανότητές του και δεν βασίζεται στην καλή χρήση που ελπίζει να κάνει το Κράτος με αυτά που του αφαιρεί. Επίσης, η χαμηλή φορολόγηση αυξάνει συγκριτικά τα έσοδα του κράτους, πρώτον σαν αποτέλεσμα του μεγαλύτερου εθνικού εισοδήματος που αυτή προκαλεί και δεύτερον από την ανεπιφύλακτη συμμετοχή των πολιτών στις κρατικές υποχρεώσεις λόγω της ανταποδοτικότητάς τους με σαφείς και ρητές υπηρεσίες εκ μέρους του Κράτους. Και σαυτόν τον ρόλο ενός φυσικού Κράτους έγκειται ο τρίτος λόγος υιοθέτησης ενός συστήματος απλής και χαμηλής φορολόγησης.

Η χαμηλή φορολόγηση ανταποκρίνεται και αντιστοιχεί στην ουσία ενός σύγχρονου (και κλασσικού!) μεταευρωπαϊκού Κράτους. Ενός Κράτους πανίσχυρου στην εσωτερική δικαιοσύνη και την εξωτερική άμυνα, αλλά μικρού και αδύναμου στα θέματα των ατομικών ελευθεριών – στο τι πιστεύει, τι αξιολογεί και πώς δραστηριοποιείται το άτομο Δημιουργός. Σε όλα τα άλλα εκτός δικαιοσύνης και στρατιωτικής ισχύος το Κράτος πρέπει απλώς και μόνο να προσφέρει (α) ένα δίκτυ ασφαλείας για την αντικειμενική αδυναμία, (β) κίνητρα με την δημιουργία παραδειγματικών εστιών υψηλού επιπέδου σε παιδεία και πολιτισμό και (γ) υποδομές σύμμετρες (με έλλογη διαφορική προσαύξηση) προς την οικονομική δραστηριότητα, ιδίως αυτήν που κατευθύνεται προς τους τομείς συγκριτικού πλεονεκτήματος της χώρας.

Το Νέο Κράτος θα προσφέρει ευνομία για τη δικαιοσύνη, ασφάλεια για την εθνική ανεξαρτησία και κυριαρχία, ανθρωπισμό για την ανθρώπινη αδυναμία, παράδειγμα για υψηλά επιτεύγματα και ουδέτερη βάση για την αποτελεσματικότερη άσκηση της ιδιωτικής πρωτοβουλίας.

Η ίδρυση αυτού του νέου Κράτους για τον 21ο αιώνα θα γίνει με τη θεσμοθέτηση κατάλληλων πολιτειακών και οργανωτικών δομών. Χθες και σήμερα οριοθέτησα τις οικονομικές διαστάσεις της σωτηρίας της Ελλάδας.

[Δημοσιεύθηκε στον "ΗΜΕΡΗΣΙΟ ΚΗΡΥΚΑ" 21/9/2011]